

SMS

14.október 2017

Stojím na zastávke a čakám na vhodnú linku MHD. Keď príde tridsať deviatka smelo nastúpim a posadím sa dozadu, čo najbližšie k oknu. Autobus nie je vôbec plný. Takto podvečer chodí oveľa menej ľudí ako ráno. Aspoň sa nemusím tisnúť medzi nimi a potiť sa. Teraz si môžem dokonca dovoliť položiť vedľa seba aj kabelku a pokojne sledovať ako sa vonku stmieva. Dažďové kvapky už iba jemne udierajú do skla, cez ktoré pozerám. Chcela som si vziať aj dáždňik, ale nevedela by som ako ho mám držať. Som nervózna aj z toho, že mám kabelku a neviem cez ktoré plece si ju prehodiť, aby som vyzerala lepšie. Alebo na tom nezáleží? V tom rýchlo vyťahnem zrkadlo a skontrolujem si zuby, tvár a dno nosa či mi odtiaľ niečo netrčí. Som v pohode, ibaže mám stres. Po príchode autobusu na moju cieľovú zastávku, Račianske mýto, vystúpim ako posledná a nasmerujem si to k prvému automatu na lístky. Okamžite ho zbadám. Blondavý mladík, modré oči ako anjel. Viem, že to musí byť on, aj keď je to neuveriteľné.

„Ahoj,“ pozdraví ma. Upúta ma britským prízvukom, ktorý je strašne sexi. Mladík mi nápadne pripomína tých mužov, ktorých obdivujem z filmov. Som naozaj prekvapená, že mi dnes prišiel na rande taký muž ako je Kamil. Naozaj som dostala skvelú šancu nájsť si konečne nejakého solídneho frajera. Teda viac než solídneho. Kamil predstavuje muža mojich snov.

„Ahoj,“ odzdravím a rýchlo mu podám ruku, ktorú mám dosť spotenú. Modlím sa len, aby si to nevšimol. Keď ma chytí iba sa usmeje. Potom sa presunieme k najbližšej reštaurácii. Na večeru si objednám nejakú odpornú zeleninu. Som nervózna a viem, že by som sa cítila trápne keby som tam mala ohrýzať kuraciu bejzbalovú pátku. Keby som bola doma, nažeriem sa normálne. Nechcem pred ním vyzeráť ako nevychovaná baba, ktorá sa nevie správať v spoločnosti. Možno keby sme boli niekde iba my dvaja, jem normálnejšie, ale takto si hanbu nechcem robiť. Po večeri ma Kamil odprevadí na zastávku. Som z neho mimo ako cudzinec zo slovenskej gramatiky. Modlím sa len, aby sa mi zajtra ozval, pretože dnes mi nenapísal. Nakoniec som zaspala s prstom prilepeným na telefóne a podvedome čakala kým mi nezacinká tón SMS správy.

15. október 2017

Ráno som sa prebudila. SMS archív bol stále prázdny. Radšej som sa vykotila z postele a išla sa najesť. Na cestu do školy som si zbalila puding a rýchlo sa najedla ešte pred hlavnou budovou. Meškal mi spoj tak som puding dala do seba na tri hlty.

„Zbadal som ťa kúsok odo mňa. Sedela si tam, dlávila do seba pahltne čokoládový puding a vydávala pri tom jachtavý zvuk niečo ako „mňach“. Na kráse ti to neubralo. Skôr si ma viac ohúrila ako keď si včera na večeri elegantne napichovala kúsok zeleniny a tvárila sa strašne dôležito. Keby som ťa nebol dnes videl ako rozkošne papáš určite takú kravu ako ty zakopem skôr či neskôr pod zem. Máš šťastie, že som ti dal šancu. A hádaj načo som ešte prišiel. Nevieš? Takže, keď som zazrel ako sa napchávaš a vyzeráš normálne, zmenil som na našu budúcnosť názor. Vieš ja neznášam ženy, ktoré sa pretvarujú. To je akoby si si objednala v reštaurácii vyprázaný rezeň a oni by ti naservirovali vyprázanú bedľu. Ved' to nie je mäso. Iba sa to tak tvári. Dobre! To je jedno moja pekná. Ty si dnes zabodovala a preto som sa

rozhodol dať ti šancu dostať sa ku skúške. Zajtra si dáme druhé rande. Nazvime to našim opravným zápočtom. Stretneme sa na Račianskom mýte ako naposledy. Čas môžeš vybrať ty. Ale nie, žartujem. Moja ty môžeš byť rada, že chcem ešte ten tvoj ksicht vidieť. Ak neprídeš nepraj si ma,“príde mi SMS správa od Kamila, s ktorým som bola včera na večeri. Dosť som sa hanbila, pretože mi prišiel na rande prvý krát pekný mladík a nemohla som zo seba striasť nervozitu. A on sa mi opláca týmto trápnyim žartom? Akoby nestačilo, že som sa cítila včera nemožne.

„Daj mi pokoj a už mi nepíš!“ Odpíšem nahnevane na správu. Čakala som čokoľvek, ale toto nie. Myslela som si, že mi už nenapíše po včerajšku alebo mi iba zo zdvorilosti pošle SMS, že som ho nezaujala alebo si vymyslí niečo iné. Vyzeral celkom normálne a slušne. Ako mi mohol toto napísať? Stavil sa s niekým alebo to písala nejaká iná osoba z jeho telefónu?

„Ak neprídeš, nájdem si ťa! Ahoj moja, dovidenia!“ Odpisuje mi bleskovo. Kosti mi zavibrujú a žalúdok sa mi nadvihne akoby to bola vaňa, z ktorej sa snažím vyliat' všetku vodu bez toho, aby som ju otočila. Netušim či to myslí vážne alebo nie.

Brat ma nakoniec donúti ísť s tým na políciu. Ukážem im všetky SMS. Vraj „tento môj prípad“ nemôžu prehliadať, pretože v Bratislave sa pohybuje muž, ktorý vraždí mladé dievčatá v takom veku ako som ja. Chodilo to v každých správach, ale je správy nepozerám. Asi som mala. Pretože ak je pisateľ SMS práve vrah zo správ, dostala som sa do poriadnej šlamastiky.

Celý deň som nevyšla nakoniec z domu a pred dverami bytu mi hliadkoval policajt. A to som si myslela, že také veci sa dejú iba v kriminálkach. Omyl, dialo sa to naozaj. Päť minút po siedmej mi príde SMS správa. Teda päť minút po „termíne opravného zápočtu“. Vedľa mňa sedí brat a mama sa tvári, že lúšti krížovku. Už vyše hodiny neotočila žiadny list takže viem, že to len hrá. Rýchlo vytiahnem mobil z vrečka a kliknem na SMS.

„To si nebola ty? Neprišla si? Naozaj si neprišla drahá? Ty si sa naozaj na mňa vykašľala?“ Píše mi Kamil.

„Vieš čo ti urobím? Vieš čo ti urobím pahlnica?“ Pýta sa ma v správe a mne mrznú prsty, keď prechádzam po dotykovom displeji a počujem znovu cinknutie správy.

„Zabijem ťa! Zakolem ťa ako prasa! Však si aj tak vyzerala, keď si žrala ten puding!“ Príde ďalšia správa. Ruka sa mi roztrasie a s plačom podávam telefón bratovi. Odrazu niekto zaklope na dvere. Srdce mi začne hlasno búsiť a zatočí sa mi hlava. Strach mi prúdi aj zmrznutými končekmi prstov. Ako náhle si prejdem rukou po tvári, pocítim ostrú bolesť na líci, tak sa strasiem a chytím si radšej ústa, aby som nevydala nejaký strašidelný zvuk. Premýšľam či za dverami nestojí ten mladík s modrými očami, s ktorým som bola na večeri. Našťastie je to hliadkujúci policajt. Počujem jeho hlas a keď mu mama otvorí, vojde dnu. V ruke drží služobný telefón a má vytiahnutú zbraň. Niečo sa stalo na Račianskom mýte. Vraj išlo o brutálnu vraždu mladého dievčaťa, ktorému pekný Brit podrezal hrdlo. V duchu sa pýtam prečo sa to deje, ale nikto mi neodpovedá. Mama sa nedokáže už postaviť z kresla a brat ma berie pod pazuchu, aby ma mal bližšie pri sebe. Už verím, že si zo mňa Kamil v tých správach neuťahoval.

„Pán policajt, ale to nemusí znamenať, že pôjde po mojej dcére?“ Prehovorí mama.

„Polícia vás ochráni!“ Odvetí a zabuchne za sebou dvere.

Cinkne mi SMS správa. Otvorím dotykom obálku lietajúcu po displeji a čítam odrazu zoznam mien, ktoré mi prichádzajú postupne v správach. Patria všetkým mŕtvym dievčatám. Karolína – trápny smiech, Monika – otrasné obočie, Adriana – neprirodzene hrubý hlas, dokonca tam vidím aj Marianu – škuľavá. Posledné meno patrí Michaele – náhodný výber. O nej som ešte nepočula. Určite to musí byť dievča z Račianskeho mýta. Položím mobil a hodím sa mame do náručia. Znovu mi príde správa. Brat ho vezme, otvorí a prečíta nahlas. „Diana – pažravá!“

„To je moje meno,“ hlesnem a otočím sa k otvorenému oknu. V miestnosti začne byť prievan, čo znamená, že sú otvorené dvere. Ved' policajt ich zabuchol či nie?